

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

1. fejezet

Testvéri Kötelék

A Tatooine. Egy kicsiny, félre eső planéta, hol oly sok minden történt már. Hatalmas emberek látták meg a napvilágot ezen sivatagok közt, s nevelkedtek a portenger közepette. Köztük Luke Skywalker is itt tengeti még napjait, nem is tudva, mi áll még előtte kilenc hosszú évet követően. Ám, ez nem az ő története. De meg kell hagyni, ha ő nincs, tán a galaxis végleg elveszti a reményt, annak tudatát, hogy új nap virradhat még, mely merőben mást hoz zsarnokság, elnyomás, s terror helyett.

A nap, mely eljöhett ugyan, de ma... biztosan nem.

- *Esélytelen, hiába is van kettő belőle* – jegyezte meg Annie, miközben újfent felmérte a tájat kétségbeesett, halványkék tekintetével, nem is tudta, hányadik alkalommal tette ezt ezen keserű reggelen. Mely a negyedik volt azon pirkadatok sorában, mikor nem akadt mit ennie, nem olthatta semmivel sem szomját, s az utcák érdes homok fedte köveinek kivételével, már nem is volt hol feküdni.

Kába volt még, alig egy perce nyithatta fel szemeit, mérhetett fel szokása szerint mindent, a legapróbb szövetszálig rongyos öltözetén, s aztán kezdetett nyújtózkodni a két, iszonyatos forrósággal izzó nap fényében. Szörnyű sors ez, hátborzongató kilátásokkal egy fiatal, alig tizenöt éves lány számára, ám már csak ez jutott egy nincstelen twi'leknek. Ő sem lepődött már meg mindezen, leginkább együtt élni próbált vele.

Az ismerettel, mely méltán sugallta számára a nap minden percében, hogy nincs semmije, nincsenek barátai, jóakarói, – *elvégre ki az ördög állna szóba egy koldussal?* – de már szülei sem. Velük egy aljas fajvadász végzett, kit minden bizonnal Jabba a Hutt uszított rájuk a neki való, tetemes tarozásuk végett.

Mindössze egyetlen jó dolog volt az itt töltött időben, mégpedig a reggelek. Keserves napjainak azon része, amikor is megpillanthatja Rya Venn szép arcát. Az egyetlen személyét, ki szóba állt vele, s kivel az elhagyatott utcák ugyanazon szegletén nyomorognak már közel egy éve. Ránézésre meg sem lehet különböztetni a két fiatal lányt, de már csak így megy ez az egytetűjű ikreknél. A természetük, valamint az Rya fülében ékeskedő, aranyszínű fülbevaló volt az, mi méltán megkülönböztette őket – s egyben az képviselte minden értéküket. A lány viszont nem hajlandó lemondani róla, elvégre ez az egyetlen, mi első látásra is elválasztotta őket egymástól.

Annie tüzes természete csak akkor ütközött ki bárki számára is, Rya szelíd modorával szemben, mikor már alaposan szóba elegyedett velük az ember. És valljuk be, erre még nem igen került sor kolduslétüket övezően, ám az ifjúhölgy csak ekkor vette észre, hogy valami mégsem stimmel ezen szomorú reggellel.

Valami, mely még keservesebbé tette.

- Fuss! – törte meg Rya kétségbeesett kiáltása a néptelen utca csendjét, ki ezúttal közel sem mellette ébredezett, mint az megszokott volt. Alighanem még korábban felkelt, hogy némi ennivalót „szerezhessen”, sajnálatos módon erre nem kínálkozott becsületes mód, nem a jelenlegi helyzetükben. Legalábbis a fiatal elméje erre következtetett, amint meglátta a felé sebes léptekkel haladó testvérét, egy marék friss gyümölcscsel kecses markában. S csak ekkor kapcsolt az ébredésének köszönhetően még meglehetősen tompa elméje.

A lány nem egyedül futott, dühödt gemorreai, weequayek, s egy jól megtermett ember koslatott mögötte – s nem akármilyen zsoldosok voltak ezek, hanem maga Jabba emberei, akik köztudottan a hutt palotájába ráncigálják, majd szolgájává teszik azon nincsteleneket, kik meg merték lopni a hájas férget.

Rajtakapták, mikor elemelte a két nincstelen számára fenségesnek számító étket. Nem volt mit tennie, azonnal felpattant, és mikorra Rya mellé ért, már olyan gyorsan eredhetett Mos Espa legsűrűbben járt része felé, ahogyan azt éhező szervezetének leépülőben lévő izmai csak engedték.

Nem voltak elég gyorsak, hamar tudatosult bennük a tény. Éppen ezért nyomban sarkon fordultak a mögöttük loholó öt, ránézésre nem futásra termett, ám a homokos talajt náluk mégis sokkalta sebesebben szelő zsoldos hevesen záporozó lépteinek morajával a hátuk mögött.

Mely eleinte egy zseniális ötletnek tűnt, jól ismerték az utcákat, azok közt éltek már oly sok ideje, csak az volt a gond, hogy most mégis tévedtek.

- Kaptátok el őket! – harsogta a fizetett harcosok közül a legtestesebbik – nevezetesen az ember – miközben széles mosollyal az arcán figyelte a két rémült lány elkeseredett pillantásait az előttük tornyosuló kőfal láttán. Tudják, hogy az a végüket jelenti, hisz innen már nincs menekvés. Annie azonnal felismerte az egyetlen menekülési utat, s az a négy zsoldoson át vezetett.

Nem habozott, nem engedett a mellkasában sebesen lüktető félelemnek, megtagadta a józanész sugallatát, miszerint esélye sincs az előtte tornyosuló hegyomlással szemben. Csupán belerúgott annak sípcsontjába, oly istenesen, ahogyan csak karcsú lábának vékonyka izmai csak engedték.

Ám a gemorreai meg sem érezte ezt.

- Hogy kriff verjen meg! – üvöltötte a férfi, majd öklének teljes erejével egy akkorát sózott le a törékeny lánynak, hogy az egy szempillantás alatt a homokos talajon találta magát, miközben vére az arcának minden lehetséges pontjából ömleni kezdett. – És veled mi lesz cukorfalat? Mutasd, mit tudsz! – röhögött fel mély röhögés közepette, miközben Rya felé irányozta szemeinek hátborzongató pillantását.

Azonban csak remegve rázta a fejét, melynek vonalát zöld lekkui is követték. Nem akarta elhinni, tényleg megtörténik mindez, s egyáltalán miért pont velük esik ez meg. Persze tudta, Jabbának számos szolgálója van, kik évről-évre cserélődnek, de egyszerűen képtelen volt felfogni:

Miért nekik kell lenniük a következőknek?

- Ezzel nem lesz gond – horkantotta fel a másik, szorosan főnöke mellett álló gemorreai, miközben megragadta Rya karját, maga után rántva a fiatal lányt, ki csakugyan nem tanúsított, nem is tanúsíthatott ellenállást. Csupán remegve próbálta tartani az iramot, a jobbját iszonyatos erővel tartó férfi lépteivel.

- A másikat kötözzétek meg, nehogy elszökjön, amíg beviszitek az őnagysága palotájába – adta parancsba az ember, immár diadalittas tekintettel, majd a Ryát lefogó őt felé emelte sötétbarna szemeit. – Őt bízd rám, magam viszem el Jabbához, de csak később, miután személyesen is elidőztem vele.

- Csak nyugodtan, főnök. Ha akarod, egészen délutánig elszórakozhatsz a kedvessel, mi tartjuk a szánkat – vágta rá a legszélső oldalon álló weequay, s erre rövidesen a többiek is rábólintottak.

- Úgy legyen! – nyomatékosította a lopva kínálkozó lehetőséget, miközben az egyik őr odaszította neki a tehetetlen twi'leket, elvégre azt még a hülye is tudta, hogy már semmit sem tehet. Kezdetől fogva hagyta, hogy a férfi maga után ráncigálhassa, egészen, míg Annie a fájdalomából felocsúdva, már hátra kötött kezekkel nem tápázkodott fel a talajról, felé irányozva halványkék szemeinek kétségbeesett pillantását. Szívesen utána szólt volna, miközben az örök a másik irányba kezdték taszítani, azonban az arcában lüktető, mérhetetlen fájdalom nem engedte.

- Visszajövök érted, ígérem! – kiáltotta helyette is Rya, mielőtt végleg szem elől tévesztették volna egymást a mind hevesebben fújó szél, s a szemébe szálldosó homokszemeknek köszönhetően.

- Visszajössz? – nevetett fel a férfi ennek hallatán. – Ne félj, egy percre sem fogunk elszakítani benneteket, ha most jó kislány leszel, akár egy cellában is tölthetitek majd a hátralévő életeket! – közölte gúnyosan, miközben megpillantotta a megfelelő sikátort. A helyet, ahol senki sem láthatja, s nem is hallhatja majd őket.

Egy idősebb asszony kivételével.

A rongyokba tekert nő a kiszemelt sikátor végén ücsörgött, ősz, hosszú hajszálai alatt egyre csak értelmetlen szavakat susmorogva. A zsoldos még az életben nem látta ugyan, de azt egy insta alatt észlerte, hogy ez a nő minden, csak nem épelméjű.

- Kotródj innen! Hát manapság nincs jobb dolga egy boszorkánynak? – förmedt rá fenyegetően az öregasszonyra, ki rejtelmes susmorgásba, s éktelen kacajba kezdett ennek hallatán. – Mi röhögsz, te, csak nem meg akarsz halni?

- Úgy hallottam, mintha „boszorkánynak” neveztél volna – sziszegte, miközben érdes felületű botjára támaszkodva felegyenesedett a homokos talajról, s a férfi retináiba mélyesztette ébenfekete szemeinek hátborzongató pillantását.

- És akkor mi van? Tán viccesnek találsz?

- Nem, egyáltalán nem, csak érdekesnek. Pontosan eltaláltad, kivel is állsz szemben, egy bizonyos tekintetben. Ám egy másik szemszögből vizsgálva dolgokat, még csak nem is tévedhettél volna nagyobbat. Különös tény a kettő, nemde? – ekkor hátborzongatóvá vált az öregasszony kacaja, s a férfi szemei majd kiugrottak apró üregeikből, amikor egy kékesen izzó fénysugár, egy fénykard pengéje hasította keresztül a nő támaszát.

- Mi a fene... egy Jedi... itt? – rebegte félve a nála két és félszer akkora férfi, olyannyira megdöbbenve, hogy még Ryát is elengedte, ki még az életben nem hallotta ezen méltóságteljes kifejezést. Ennek köszönhetően nem is tudta, hova álljon hirtelen, s a legbiztosabb megoldást szem előtt tartva a kicsiny sikátor, a két idegentől a lehető legtávolabb eső pontjára húzódott.

- Két választásod van, fiatalember. Elmész, és itt hagyod a lányt, nekem. Vagy egy férfi módjára kiállsz, hogy azután viselhessem gondját, hogy már megöltelek... – az öreg sokáig folytatta volna még fenyegetését, azonban nem volt értelme, hisz rég

ámokfutásnak eredt már ellenfele a biztonságot jelentő homoktenger felé. Így már csak egy dolog maradt, eloszlatni a fiatal twi'lek félelmét, kit görcsösen rázott ezen érzés, már az első pillanattól kezdve.

- Ki vagy te? – tette fel Rya remegő hangon a kérdést, mely leginkább nyomta most törékeny lelkét. – Mit akarsz velem? Miért... – sziszegte finom ajkai közül, majd egy lopott pillantást irányzott a még mindig hanyatt-homlok menekülő férfi felé, a félelemmel, s az Annie utáni aggodalmával teli tekintetével.

- A nevem Myra Sohta, de felesleges kérdened a többit, még én sem tudom azokra a választ. Az Erő sugallta nekem, hogy itt leszel, s egy különleges dolgot látok majd benned a találkozásunkkor. Valamit, mely egyszer és mindenkorra rendelkezni fog a sorsod felett... hirtelen belefulladt a szó, s egy röpké pillanat erejéig le is hunyta szemeit, melyek örömmel és csodálattal tele nyíltak fel a soron következő, kósza másodpercben. – És valóban, bár hetven is elmúltam már, de ezt legvadabb álmaimban sem mertem volna feltételezni. Nem itt, s nem is veled. Ám mégis igaz, a kérdés csak az, hogy mit kezdünk vele.

- Hogy mi... mégis mivel? – hebegte Rya, miközben már a félelmen kívül az izgalom leple is ráborult elméjére. Ily sok szívbe markoló történés egy évre is sok volt törékeny lelkének, ám még egy röpké óra sem telt el.

- Átjár az Erő, gyermekem.

Két év hosszú idő, sokminden történhet alatta, annyi minden jöhet, vagy épen múlhat el mindörökre. Rya számára is így ment ez, igaz barátokra, hű segítőtársakra lelt ezen szinte egy örökkévalóságnak ható időtartam elteltével. Sohta a mai napra már ügyes harcost faragott belőle, sőt, még egy fénykardot is adott az ifjú kezébe.

Méltán rászolgált már a tanítvány megnevezésre.

Myra és a két másik, az ő életét egyengető személy sosem merte felkeresni a Lázadást, féltek azon apró információmorzsáktól, melyek eljutottak hozzájuk. Úgy vélték, azok sokkal inkább Vader mesteri csapdáját, mintsem egy szövetségi cirkálót jelképeznek. A kicsiny bárkájukon tartó klón, ki aznap megtagadta a 66-os parancsot, minden egyes alkalommal óva intette őket, bizonyára már nem egyszer megmentve az életüket. Így továbbra is négyen hasították az űr csillagainak végtelen óceánját kicsiny hajójukkal, mely gyakorlati értelemben egy viharverte fregatt volt csupán, de számukra mégis sokkalta többet jelentett. Útjuk során számos akadályba ütköztek ugyan, oly sok rázós helyzetet átélve, megannyi ellenséget és rosszakarót szerezve, majd aztán végleg maguk mögött hagyva mindent.

Mindent, egyetlen dolgot kivéve.

- Készen állsz? – törte meg Leon Syrus érdes hangja a már hosszú percek óta húzódó csendet, Rya felé fordítva barna szemeinek kedves tekintetét. A kuati származású férfi kezdettől fogva támogatja a könyörtelen viszonyokat átélt lányt, s hasznos tanácsokkal látja el a nehéz helyzetekben, ezzel tudtán kívül is kiegyensúlyozva Myra kemény képzését. Ugyanis az ősz hajú mester szerint, az ember csak a nehéz helyzetek által edzve válhat igaz lovaggá. És neki minden oka megvolt ezt feltételezni, melyet Vess nem még nem tud ugyan.

Hisz az túlságosan is korai lenne neki.

- Persze – felelte a twi'lek kis gondolkozás után, örömevel teli tekintettel. Olyan boldogsággal, mely tudta által lett szemeibe erőltetve, Syrus oly tisztán látta ezt, mintha csak a saját, fekete borosta által fedett arcát pillantaná meg a tükörben. A titkolódzás okát különösnek vélte ugyan, de az eltörpült amellett, hogy egyáltalán észrevette, észrevehette ezt. Egy Jedi könnyű szerrel tudja elrejtetni érzelmeit, Rya sem különb e tekintetben. Tehát bármi is zavarja lelkét, annak gyökere rendkívül mélyen, egyenesen a lány szívében gyökerezik.

- Mi bánt, Rya? Csak nem egy újabb látomás? – kérdezte olyan finoman a férfi, amennyire csak tudta, hiszen a lány akárhányszor maga előtt látta a hatalmas, keselyűforma hajót, mely még magánál az űrnél is feketébb volt, sosem eredt meg a nyelve egykönnyen. Azonban rá kellett jönnie, merőben más lakozik a háttérben.

- Nem, csak... – felelte a fiatal eleinte határozottan, majd remegni kezdett hangja, s bele is fulladt a szó egy röpké pillanat erejéig. – Két éve volt már... mit mondjak neki? Miért hagyta...

- Az igazat – vágott bele Leon a lány egyre vékonyuló hangjába, mielőtt Rya érzelmei végleg kitörtek volna gátjuk mögül, s sírva fakadt volna kétségei és mély bánata közepette. – Mondd el, te minden egyes nap unszoltad Sohta mestert, hogy eljöhessünk ide, de mindig közbejött valami. Akkor annyian loholtak a sarkunkban, hogy még téged is kockázatos volt kimentenünk onnan, választanunk kellett.

- Tehát nem volt szerencséje? Két év után lépjek oda hozzá, mondván „Bocs, nem volt szerencséd, a mester engem választott, mert látott egy kósza látomásban”?! – emelte fel a hangját Rya, haragba torkollott bánata a létező legrosszabb bocsánatkérés javaslatának hallatán. Ám be kellett látnia: ez volt az igazság.

- Figyelj! – mondta Syrus, miközben finoman, a padlót meredten figyelő lány állára tapintott ujjával, felé fordítva fejét, hogy immár tekintetét a twi'lek bánattal teli retináiba mélyesztve folytathassa mondandóját. – Felesleges ennyit tépelődnöd, menni fog. Két éve láttátok egymást utoljára, Annie már annak is örülni fog, hogy egyáltalán találkozhattatok. Különben is, végre kihozhatod onnan, visszajössz érte, ahogy azt ígérted. Ez már önmagában is bátor dolog tőled.

- Tudom, de... – ekkor hangos koppanás hallatszott Mos Eisley – ugyan nem itt nyomorogtak annak idején, ám ez a hely jóval közelebb esett Jabba palotájához, hol Anniet jelenleg is fogva tartják, rabszolgaként – homok fedte űrkikötőjének talaján, melybe kicsiny hajójuk minden egyes alkatrésze mélyen beleremegett.

Immár véget ért fárasztó útjuk, Tatooine sivatagos felszínére.

- Rya, indulnod kell! – hallatszott Myra mester mély, kor törte hangja az Outrider keskeny leszállórampájáról, mely éppen most nyílt le. A lány vett egy mély levegőt, tudván, hogy eljött az idő. Szeretett ikertestvéreinek megmentésére, s utolsó próbatételének teljesítésére egyaránt. S bár mestere sosem mondta, miért kell a kettőnek pontosan egybeesnie, az méltán sejtette, hogy ha ő lovag lesz, már Annie lehet az új tanítvány. Leleményes ötvözése volt ez a logikának a merő reménységgel.

Mialatt Venn szelíd, izgalommal, keserűséggel, s kétséggel teli lépteivel közelített a hajó hátsó részéhez, egy ismerős alak biztatóan a vállára tette kezét, ahogyan

elhaladt mellette. Hawk volt az, a klón, ki oly sokszor kihúzta már őket a csavából. Nem mindennapi ember ő, különösen nagy szívvel, és rendíthetetlen bátorsággal, elkötelezettséggel lelkében – bár nem az a klón, kit mindenki ismert annak idején, hanem azon névtelen harcosok tömkelegének egyik képviselője, kik a pusztát véletlenül ugyanazon hívónevet viselték.

Ám elkötelezettsége Myra, Leon, s Rya iránt érződött, Palpatine Császár helyett.

- Ne félj, kislány, sikerülni fog. Pár óra és újra együtt lehetek – a lány egy mély bólintással fejezte ki köszönetét, majd mestere felé fordult, mielőtt végleg elhagyta volna a fedélzetet, ki szigorú arccal kísérette mindezt figyelemmel.

- Mire vársz még?! – förmedt rá szigorúan, késést és mulasztást nem tűrően. Kemény szavak voltak ezek egy Jedihez képest, de legalább működtek. Venn többet fejlődött két év alatt, mint mások azt öt alatt tennék. Mindössze egyetlen személy volt, ki túlszárnyalta ezt az öregasszony megannyi tanítványa közül... de ő már történelem. – És Rya – szólt utána a nő, mielőtt a lány végleg lelépett volna szerény úralkalmatosságuk rámpáján, ki azon nyomban felé fordította halványkék szeméit. S Myra nem a szigorú mester arcát mutatta most felé, hanem a szelídet, mellyel csak nagyon ritkán fordult felé. – Az Erő legyen veled! – a képzés kemény éveit ellenére, mindketten tudták legbelül, ez volt a nő igazi arca.

Melyből csak úgy áradt a lány iránt érzett büszkesége.

Jóllehet, elsőre nagyon távolinak tűnik Jabba palotája, és tényleg nagyon messze van, még ha egy talajsiklóval is próbálja megközelíteni az ember. Az itt töltött időnek köszönhetően Rya jól ismerte a forró nappalokat, az égre pillantva pontosan meg tudta határozni az első nap lenyugodtát. Még legalább hat óra állt rendelkezésére, hogy kihozhassa testvérét, szóval a szokásoshoz képest döbbenetesen sok ideje maradt még.

Ha pusztán az előtte álló utolsó próbatételről lenne szó, talán még meditált volna is valamelyest, mondjuk úgy három órát, hogy izgalmasabb legyen az egész. Ám Annievel ezt sosem merné megtenni, most minden egyes perc számított. Hisz minél hamarabb menti ki, nővéreinek annál kevesebbet kell azon a pokoli helyen töltenie.

Ezért rögvest cselekvésre szánta el magát.

A roppant épületbe ugyan a főbejáraton lehet a legegyszerűbben bemenni, ám egy fiatal Jedi számára ez minden, csak nem megoldás, már ha nem akar meghalni, vagy élet-halál harcot vívni egy dühödt Rancorral, vagy bármit is rejtegesse Jabba az alsóbb szinteken. Bár ezekre hamarosan mindenképp rá kell jönnie, hiszen pontosan oda vezet most a sorsának kanyargó ösvénye. Tisztán érezte Annie jelenlétét a hatalmas épület alsó szintjeinek egyik cellájában, tehát mindenképp oda kell mennie. S lehetőleg észrevétlenül kihozni őt, ahogyan azt mestere tanácsolta a reggel.

Ha az épület oldalának fénykarddal történő átvágása nem is a legkönnyebb, de a legészrevétlenebb módja a bejutásnak, elvégre egy jókora épület ez, a lomha örök minden bizonytal csak utólag veszik majd észre a falon tátongó rést, mikor ők már rég elmentek. Szerencsére pont talált egy mélyedést a homok által övezett sziklák

közt, ahonnan a sebészi pontosságú művelet végeztével kérdéses szintre érkezhettek, ám így is messze volt még.

A türelmen és a megfontoltságon kívül az óvatosságot verte bele igazán Sohta mester a lány konok fejébe, ki legszívesebben nyomban keresztülviharzott volna az Erő keserű, fájdalommal teli sugallatai által övezett folyosók rengetegén, hogy mihamarabb találkozhasson nővérel. De ehelyett lassú, halk léptekkel osont keresztül azokon, könnyű szerrel elkerülve legfőképp gemorreaiakból álló őrség zsoldosainak figyelmét. S észrevétlen maradt egészen, míg...

- Hé, te! Azonnal állj meg! – förmedt rá egy hatalmas, leginkább egy túlméretezett, zöld, emberszabású sertésre emlékeztető férfi a már félelmetesen mély hangjának kíséretében. Rövidesen fel is pattant kényelmes székéből, majd megindult a szomszédos folyosón mostanra már döböntően ácsorgó lány felé. Ryát nem az lepte meg, hogy rátaláltak, hanem azon különös tény, miszerint már korábban is találkozott vele, ő volt az, ki Anniet aznap a Tatooine homok földte talajára terítette.

- Nincs itt senki, nem is érted, miért ugrottál fel – suttogta a lány halkan elmetrűkjét, melyet Myra tanításai szerint egy lenge kézmozdulattal kísért a biztos eredmény érdekében. Mely nem maradt el, hisz a jókora súlyproblémákkal dacoló őr egy insta alatt visszaült a helyére, elmúlt már az az idő, mikor halálos veszedelmet jelentettek rá az ilyesféle szerzetek.

Akkor még gyöngye volt, nincstelen lányként tengetve értelmetlennek tűnő életét, ám most már egy igaz Jedi évre folyik az ereiben. Most már erős, akár a duracél, s egy veszedelmes, ám mégis megfontolt harcos vált belőle mesterének köszönhetően. Olyasvalaki, ki kész másokért áldoznia életét ahelyett, hogy ledermedne a félelemtől, vagy szaladni kezdene néhány zsoldos ellenében.

S ha akarta volna, már rég kiolthatta volna a gemorrei életét, majd levadászhatta volna a férfit, ki oly szörnyű dolgot akart tenni vele aznap, melyből akkor még nem sokat értett. Ám mostanra már felvilágosult a témát illetően – a mai napig sem győz hálálkodni a mesterének azért, hogy ezen borzalmak elől megmentette. Viszont egy Jedi nem tesz, nem is tehet ilyet, ha az az ember itt van még, áldhatja szerencsáját, hogy végül a jó oldal szolgája lett. Nem pedig egy vérmes fejdász, ki szemrebbenés nélkül végezhetne vele.

Minden esetre tovább állt, megpróbálva elfeledni, maga mögött hagyni mindezt, s ez nem minősül komoly feladatnak egy Jedi számára, ám neki mégis nehezebbre esett. Múltja oly keserű része ez, olyannyira a szívéen viseli ezt, hogy képtelenség teljes mértékben megvonatkoznia tőle. Különösen itt, ezen átkozott helyen nem, máskor, más helyeken már szinte nyomtalanul el tudta feledni az emlékeket, ám merőben más volt testközelségből újraélni mindezt, ezúttal vadul kavarogtak benne a történetek.

Az érzelmek viharának tetőpontját képezte a pillanat, amikor végre Annie cellájához érkezett, melyet szerencsére már senki sem őrzött. Ez jó jelnek számít a megszőktetése szempontjából, ám baljós árny a nővére szemszögéből, hiszen ez egyet jelent azzal, hogy ő koránt sem az értékes, a maguk módján megbecsült szolgák közé tartozik, kiket a nap huszonnégy órájában figyelemmel kísértek.

És jóllehet, Rya sosem szembesült ténylegesen egy szolga mindennapi életével, de azt még ő is tudta, kétféle táncost tartanak a huttok. Vannak azok, akik rendszeresen fellépnek, ők képviselik az értékesebbeket. Azokat, kik rendszeren kapnak enni, valamelyest óvják őket, és az engedelmesebbeket még csak láncon sem tartják. S vannak azon szerencsétlenek, kik mindennek a legalját képezik, akik életükben párszor, ha felléptek az ügyetlenségüknek, vagy a folytonos dacolásuknak köszönhetően. Ők örülnek, ha gazdájuk naponta egyszer enni ad nekik, úgy tartják őket, akár az állatokat, s még az örök is hasonlóképp kezelik őket.

Persze ezt még csak sejtette, de biztosat csak a cella vaskos faajtájának keskeny nyílásán keresztül bepillantva mondhat, legalábbis állapíthat meg elméjében. S ezen pillanat rövidesen be is következett. S a látványtól Ryának megszakadt a szíve.

Annie az ajtó melletti falnál ült, iszonyatos sebekkel teli hátát félig nekitámasztva a rideg kőfalnak, amennyire csak fájdalma engedte. Bizonyára szívesen beljebb húzódott volna a zárka jóval simább falak által fedett részéhez, azonban a karjait közrefogó rozsdás láncok nem engedték, melyek egészen az ajtó irányával párhuzamosan futó falig kígyóztak, elég hosszan ahhoz, hogy alkalomadtán felegyenesedhessen, de túl röviden, hogy eljuthasson az ajtóhoz, vagy épp a szűkös helyiség másik végéhez.

- Annie... én vagyok az... – hebegte a lány egyre csorgó könnyei közepette, már hangján is méltán tükröződött elérékenyülése. Legyen az Jedi, vagy sem, nincs, ki ezt könnyek nélkül szavalhatná el. S mi megállhatná azon szívbe markoló pillanatot, mikor testvére felé fordította halványkék szemének tekintetét, ám semmiféle öröm nem tükröződött abban, sem bánat, sem keserűség, ahogyan semmi más sem.

Annie tekintete üres volt, s élettelen, mintha már holt lenne. Rya pedig érezte, elkeseredve tapasztalta, hogy ha a lány még él is fizikai értelemben, de legbelül, lelkének mélyén réges-régen elhunyt már. Bármit is akart Ryával tenni az a bizonyos férfi, a lány az elé táruló látványból úgy ítélte, hogy az százszor, ha nem ezerszer megtörtént már Annievel. S ha legbelül nem is számolt vele, de mind Leon, Myra, s Hawk is figyelmeztette: bármit is lát ott, az már nem az ikertestvére lesz, ám neki mindenképp meg kell mentenie.

Hisz tartozik neki ennyivel.

- Nyugi, nem lesz baja – próbálta Leon nyugtatgatni a már közel félórája az izgalma közepette fel-alá járkáló Sohta mestert. A színfalak mögött mindig is így ment ez, bármibe is fogott Rya, a mestere mindennél jobban aggódott érte és becsülte őt tetteiért, koronázza azokat bármi is. Persze erről még a lány nem értesülhet, azzal megtörne a képzésének keménysége, a tényező, mely már most is igaz harcost faragott abból a törékeny lányból, ki aznap a fedélzetre érkezett.

- Ez most más, Syrus. Az Erő haragosan háborog e helyen, rég éreztem már ilyet... legutóbb... – folytatta aggodalmaskodását a hetvenes évei közepét taposó nő, ám Hawk már rutinosan vágott bele mindebbe.

- Mindig ezt mondog. Szerintem nyugodtan dőlj le, könyveld el előre az egészet egy dicső győzelemnek, aztán kezdj készülni a legújabb tanítványodra. A Rya által elmondottak alapján ő volt a vadabbik, pedig már ez a lány sem semmi.

- Igen – látta be Myra társa igazát, bár eddig is tudatában volt annak, hogy minden esetben így cselekszik, ám megszokta már, s különben sem tudott másképpen tenni. Ekkor odalépett az Outrider hídjának keskeny ablakához, hogy alaposabban is felmérhesse a tájat ébenfekete szemeivel. Ez mindig megnyugtatta, ezen alkalmat kivéve, ugyanis most olyasvalamit pillantott meg, melytől még ő maga, egy tapasztalt Jedi mestert vére is megfagyott az ereiben. – Várjunk csak... az a hajó nem...?

- A jó kriffbe... azonnal érte kell mennünk! – ocsúdott fel Hawk nem túl hosszantartó döbbenetéből, majd azonnal az egyik terminál felett heverő sugárvető felé nyúlt baljával, miközben Syrus már meg is indult volna Rya utolsó feltételezett tartózkodási helye felé, de Myra azonnal a kiút elé termett fürge lépteivel.

- Nem mehettek oda, túl veszélyes.

- De muszáj! – harsogta Hawk, szinte már fenyegető hangnemmél, s egyenesen a Jedi mester ébenfekete retinába mélyesztve pillantását. – Az a szörnyeteg egy perc alatt kicsinálja, jól ismered az erejét. Nem győzhet ellene.

- Egyikünk sem. Ő erősebb, mint mi, együttvéve. Az egyetlen, amit tehetünk, hogy szólok neki, és reménykedjünk, hogy még idejében visszaér.

- Egyáltalán hogy került ide? Azt hittem már rég megszabadultunk tőle.

- Csak álca volt az egész. Bizonyára kivetette az űrszemetet és abba csapódtak azok a lövések. Másképp nem érezhetném az Erőben lakozó zavart, s nem láthatnám az állítólag már évekkal ezelőtt lelőtt hajóját. Akárhogy is, az a fontos, hogy köztünk van még, s van lehetősége a visszatérésre.

- Hogy életben van?! Ébredj már fel, Myra! Ő velejéig romlott, sosem lesz már a jó oldal követe! – ordította a klón a nő képébe. S legbelül jól tudta: mindegy mit, vagy miképp tesznek, ha ő ki akarja oltani Rya életét, akkor meg is teszi.

- Tévedsz, Hawk. Még mindig maradt benne jó, éreztem akkor, ahogyan most is látom a lelkében. Csupán elvesztette az ösvényét, letért róla, s egyelőre képtelen rá visszatérni. De talán, egy kis segítséggel...

- Ne elmélkedj, szólj már neki!

- Már megtettem.

A lány sokáig szölongatta testvérét, olyan hangosan, amennyire azt csak megtehetette, máskülönben már az örök is meghallották volna keserves szavait. Annie azonban csak meredten bámulta, felismerte ugyan, de mégse tudott hozzászólni, régóta nem beszélt már. El is felejtette, milyen hosszú ideje, ám ekkor mégis megeredt nyelve, s újfent szavak hagyták el kecses ajkait, melyet részben alvadt vér fedett.

- Rya... hát visszajöttél... – nyögte ki fájdalmasan Annie. Az ajtó másik végén könnyeit megállás nélkül hullató személy pedig már épp felelt volna a szívébe mélyen hasító szavakra, mikor mesterének szavai kezdtek zengeni elméjében.

- *Menekülj Rya, ez az egyetlen esélyed!*

- *De mi... mi történt? Adj egy percet, már a zárkájánál vagyok* – felelte a lány hebegve, miközben tett egy elkeseredett kísérletet a tömör faajtó kinyitására, ám mit sem számított ez. A kinyitásához egy kulcsra, vagy egy éles tárgyra lenne szüksége, ám idegessége és kelkeseredettsége közepette még a legkézenfekvőbb dolog sem jutott az eszébe – még fénykardjának használata sem.

- *Nincs rá idő. Menedd kell, ha kedves az életed! Ő itt van...* – közölte Sohta mester az egykori tanítványára utalva, ki a sötét oldalt választotta ugyan, de még mindig saját gyermekeként szerette.

- *Ki... ki van itt?*

- *Sigil* – ekkor heves léptek törték meg az elkeseredettség által övezett csendet, véget vetve a tudati párbeszédnek. A fiatal lány a szeme sarkából látta, ahogyan egy vézna, nem túl izmos, negyvenes évei közepén járó férfi fordult be a folyosón, úgy, mintha az egész világ az övé lenne. Sárgás szemeinek ádáz pillantásán, a kezében könnyeden tartott fénykardon, s a tényen, miszerint mostanra a sötét oldal átjár mindent és mindenkit körülötte, méltán látszott, hogy ő az, kitől ennyire féltette mestere. Az ember, ki oly sok év után ismét a nyomukra lett.

S bármennyire is sajnálta Anniet, be kellett látnia, már nem mentheti meg. Még ha ki is nyitja a cella ajtaját, csak azt éri el, hogy a sith mindkettejükkel végez. Testvére számára a legbiztosabb megoldás, ha elmegy, akkor nem szerez róla tudomást Sigil, tehát Annie, ha csak szolgaként is, de még élhet. Ráadásul neki is ekképp kínálkozott a legtöbb túlélési esélye, ezért rögvest futásnak is eredt.

Úgy rohant most keresztül-kasul mindenben, mint még soha életében. Nem érdekelte, hogy bárki is észreveszi, vagy mi történik a körülötte lévőkkel. Úgy menekült fejvesztve a mögötte haragosan záporozó léptek előtt, mint annak idején, ám akkor elkapták, most viszont sikerült leráznia az üldözőjét. Nem igazán értette hogyan is lehetséges ez, mikor érezte, mennyivel erősebb nála ellenfele, ám nem is tűnődött rajta sokat. A fénykardja által vájt nyíláson kiérve, habozás nélkül felpattant talajsiklójára, majd azonnal Mos Eisley felé vette az irányt gépével.

Bár első alkalommal sem tartotta számon, hány percet is vett igénybe utazása, most legalább feleannyi idő alatt tette meg az utat, melyre bizonyára még egy veterán fogatversenyző sem lenne képes. Igaz, a lelket is kihajtotta szerény járművéből, mikorra már megérkezett.

- *Gyorsan, szállj be!* – kiáltotta Hawk örömteli hangon, s nem várták meg Rya felértét, már akkor megkezdtek a keskeny rámpa bezárását, mikor a lány még méterekre állt tőle. Persze nem mintha ott akarták volna hagyni, mindannyian tudták, hogy onnan még könnyedén be tud szökellni finom vonalainak és laza ízületeinek köszönhetően, s csakugyan meg is tette. Azt sejtette ugyan, hogy sietnek, de mégis nagyot nézett, mikor egy röpke másodperc elteltével már a levegőben is voltak szerény úralkalmatosságukkal. Általában Myra szokta vezetni a gépet, azonban most mégis Syrusra hárult a feladat, ki átlagember révén, ha nem is vezetett jobban a nőnél, de kétségkívül gyorsabban tette.

S ez volt most a kulcs, minden tekintetben.

- *Mégis ki ez a Sigil?*

- A „volt” tanítványom – felelte szomorúan Sohta mester, amint elég lélekjelenléte kínálkozott hozzá, hogy Rya elé léphessen egy titokkal, melyet méltatlanul, oly sokáig elhallgatott előle. És ez valóban egy nehéz beszélgetésnek bizonyult volna, amennyiben nem szakítja az félbe Syrus, épp, mikor kezdetét vette.

- Nem tudom, hogy miről beszéltek ott, de ezt látnotok kell! – jelentette ki fennhangon, s mikorra odaértek, már az űrben is voltak az Outriderral. Ő volt leggyorsabb pilóta a galaxisban, ehhez kétség sem fért, legalábbis szerintük nem.

- Mi lenne az? – kérdezte az ősz hajó nő, ki kora ellenére hosszúra hagyta fürtös haját, szabadon lengedezve. Ténylegesen egy boszorkány, vagy leginkább egy gonosz varázsló látszatát nyújtva mindezzel.

- Egy űrhajót, de még sosem láttam ilyet – felelte a harmincas évei elején járó, fekete hajú férfi, miközben lenyomta a pilótafülkében sorakozógombok valamelyikét. Hirtelen egy kékes hologram rajzolódott ki hőseink előtt, oly olyan hajó, melyet még egyikük sem látott azelőtt. – Én mondom, ezt közelebbről is meg kell néznünk.

- Legyen hát – bólintott rá Myra, s rövidesen a hosszúkás, kalapácsfejű csillaghajó felé vették az irányt, melynek javarészt vöröses és fehéres árnyalatú, többnyire lekerekített burkolata által fedett hajóteste széles volt a hajtóműveknél, majd oldalirányban, egészen a hajó orr részéig fokozatosan elkeskenyedett.

- Na jó, báméskodjatok csak! Én inkább ledőlök – közölte Rya, kinek semmit sem mondott a hatalmas hajó, ahogyan a többieknek sem, Sohta mester kivételével. Ő korábban is látott ilyet, ha nem is a saját szemével, melyeknek most képtelen volt hinni, az általuk látottak egyszerűen nem lehetségesek.

A lány úgy tervezte, a kabinjába érkezve felhagy megszokott dolgokkal. Gondos átöltözése és fénykardja elrakása, valamint egy gyors étkezés helyett inkább csak eldobja magát az ágyon, s meredten fekszik ott, míg elnyomja az álom. Akkor tán enyhül szívének fájdalma, tán megszabadul ezen rettenetes nap eseményeitől. Ha egy huzamosabb időre nem is, de legalább egy pár röpke órára megteheti ezt.

Ám a nap keserű történései még csak most kezdődtek.

- Üdvözetem! Remélem, nem láttok szívesen! – nevetett fel Sigil, amint Rya belépett a kicsiny helyiségbe. Szinte már várta a találkozást.

- De... te... – hebegte a lány hitetlenkedve, miközben minden egyes porcikáját csak úgy elárasztotta a felélem, mely mögött pusztán egyetlen keserű tény rejlett

Az Outriderről már nincs menekvés.